

som en Enklave inde i København, maa det anses for rimeligt, at den samme Fremgangsmaade vedrørende Matrikulsvæsenet anvendes dér som i Københavns Kommune; og man har i Ministeriet ikke ment, at der kunde rettes nogen saglig Indvending imod, at København og Frederiksberg i saa Henseende blev sidestillet. Forslaget tager derfor Sigte paa den simple Foranstaltning, at ganske den samme Ordning bliver indført i Frederiksberg som i København. Og skønt det jo er et sent Tidspunkt at fremsætte et nyt Lovforslag paa, da vi maa gaa ud fra, at Samlingen stunder mod sin Afslutning, har jeg, da Indholdet af dette Lovforslag er af en saadan Karakter, at det kan forventes alles Tilslutning, ment, at det hurtigt maa kunne gennemføres.

Med disse Bemærkninger skal jeg tildele mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Folkeregistre.

Hertil valgtes: *Bramsnes, Bülow, Bækgaard, Gunnar Fog-Petersen, Frøkjær, Gregersen, A.P. Hansen, Peder Hedebøl, H.P. Jensen, Johannes Jensen, Kloppenborg-Skrumsager, Olga Knudsen, N. K. Kristensen, J. Chr. Møller og Steincke.*

Derefter foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidige Ændringer i Lov Nr. 124 af 8. Juni 1912 om Foranstaltninger til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme og i Lov Nr. 178 af 12. Februar 1919 om Ændring i nævnte Lov.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1017)

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Landbrugsministeren (*Madsen-Mygdal*): Som ærede Medlemmer vil erindre, er der paa den nys vedtagne Finanslov for Finansaaret 1923—24 vedtaget en Række Nedsættelser af Bevillinger under Landbrugsministeriets Budget til Fremme af landøkonomiske Formaal. Medens disse

Nedsættelser har kunnet finde Sted paa Finansloven, er der med Hensyn til Arbejdet for Husdyravlens Fremme jo det særlige Forhold, at disse Bevillinger er fastsat ved en særlig Lov af 8. Juni 1912 med en senere Ændring af 12. Februar 1919; og for saa vidt man ønsker at foretage Besparelser ogsaa vedrørende Husdyrbrugsarbejdet, vil det derfor være nødvendigt at foretage dertil sigtende Ændringer i selve den gældende Husdyrbrugslov. Lovforslaget gaar ud paa at opnaa saadanne Besparelser dels ved Nedsættelser paa enkelte Poster, men navnlig ved at fastsætte visse Maksimumsbeløb for de kalkulatoriske Bevillinger, som Loven ellers indeholder. I § 1 er der saaledes sat et Maksimumsbeløb af 130 000 Kr. til Landboforeningernes Dyrskuer. Jeg skal til Sammenligning anføre, at efter Regnskabet for Aaret 1921—22 blev der i dette Aar anvendt 196 000 Kr., saa der her er Tale om en meget betydelig Nedsættelse; og i Finansaaret 1922—23 er det udgivne Beløb indtil Dato opgjort til 171 000 Kr., hvortil der kan komme enkelte Beløb endnu. Tilskud til Fællesskuer er foreslaaet begrænset til 60 000 Kr. I Finansaaret 1921—22 blev der hertil anvendt 81 000 Kr., og for Finansaaret 1922—23 er der allerede anvist 107 000 Kr., saa det er jo en meget betydelig Nedsættelse, der her foretages. Til Hesteavlforeninger foreslaas der bevilget et Maksimumsbeløb af 80 000 Kr. Der blev paa dette Omraade i 1921—22 anvendt 99 000 Kr., og der er for det nys afsluttede Finansaar allerede anvist 94 000 Kr. Til Kvægavlforeningerne begrænses det Beløb, der kan anvendes, til 90 000 Kr. Udgiften dertil var i 1921—22 112 000 Kr. og der er for 1922—23 paa nærværende Tidspunkt udbetalt 102 000 Kr. Man vil se, at det er betydelige Nedsættelser, der foretages, og navnlig er Nedsættelsen for Dyrskuernes Vedkommende meget følelig. Jeg anser det Arbejde, der udføres gennem Dyrskuerne for i høj Grad betydningsfuldt — jeg deler absolut ikke den Opfattelse, som undertiden er kommet til Orde, at vi godt kunde undvære Dyrskuerne; de, der taler saaledes, har sikkert ikke Forstaaelse af, hvad Udpegningen af de enkelte Avlsdyr betyder indenfor Husdyravlen —, men jeg tror alligevel, at det er forsvarligt at foretage ikke alene en Nedsættelse, men endog en betydelig Nedsættelse, idet Dyrskuernes Afholdelse for de paagældende Foreninger er forbundet med en vis Indtægt, som medfører, at de kan gennemføre disse Foranstaltninger, selv om Statstilskuddet ikke bliver slet saa betydeligt som hidtil. Det maa erindres